

skab, man selv dominerer, kan der blive tale om at betragte lønudbetalingen som maskeret udbytte, hvis lønudbetalingen står i misforhold til den arbejdspræstation, hovedaktionæren har lagt i selskabet. Der er ingen tvivl om, at Brandt dominerer sit selskab. Det er derfor, det eksisterer. Altså vil man nægte fradragsret i selskabet for en stor del af den løn, Brandt får for at betale formueskat. Følgelig skal der først betales forhøjet selskabsskat og derefter indkomst- og formueskat, og så er selskabets overskud stort set forbrugt til skattebetaling. Ikke til selskabets skattebetaling.

Brandts personlige skatteproblemer skulle vel egentlig være selskabet uvedkommende.

Lad os antage, at Brandt står fast på, at det er uansvarligt, at han begynder at tømme selskabet for værdier for at klare sin personlige skattebetaling.

Salg af selskabet?

Så kan Brandt måske sælge aktierne i selskabet.

Det vil være svært at finde en dansk køber. Der er ikke mange danske investorer, som vil købe aktier for 10 mill. kr. og en ejendom for 4 mill. kr. Det gør mest ondt at købe aktierne. Aktier skal købes for beskattet indkomst, og der ydes ingen skattebegunstigelse i forbindelse med investering i aktier. Tværtimod. I øvrigt er det ikke særligt sandsynligt, at han kan sælge sine værdier til den formueskattepligtige værdi. Det er heller ikke særligt sandsynligt, at han kan finde en dansk køber.

Kritikerne af dette skrift vil måske foreslå Andersen, at han købte Brandts aktier. Andersen kunne gøre det helt ubesværet. Hans formue består af obligationer og statsgældsbeviser, som er let om sættelige. Han ville ubesværet kunne købe Brandts virksomhed.

Hvis Andersen købte Brandts virksomhed, måtte han imidlertid se en alderdom i møde på Ladegården. Hvis Andersen købte Brandts selskab, ville han blive plaget af formueskatteproblemer på samme måde som Brandt og dermed sige farvel til sin bekvemme levestil og sin fred med skattemyndighederne. Andersens konklusion vil blive, at det ville være galmandsværk at investere i dansk erhvervsliv. Hellere regeringens statsgældsbeviser.

Men Brandt kunne jo sælge til en udenlandsk koncern. Udenlandske koncerner har ingen formueskatteproblemer i Danmark.

Forfatterne lægger til grund, at det ikke har været forligspartiernes hensigt, at Brandt skulle nå denne konklusion.

Der står imidlertid en buket af muligheder åbne.

Likvidation?

Han kan jo likvidere. En dygtig forretningsmand som Brandt ville kunne udnytte sin rige erhvervs erfaring til en såkaldt styret lukning af sin virksomhed.

Han kunne afskedige sine medarbejdere, opsig sine forskellige aftaler med leverandører og kunder og prøve at afhænde virksomhedens aktiviteter til forskellige konkurrenter. Det vil givetvis også lykkes for Brandt at sikre, at en del medarbejdere kan overføres til de fortsættende virksomheder. Men ikke alle. Disse medarbejdere, som ikke kan sikres ny beskæftigelse, må selv søge anden beskæftigelse, og nogen af dem vil opnå dette.

Imidlertid vil en række medarbejdere uundgåeligt blive tilbage. De vil ikke kunne få tilbudt anden beskæftigelse og har hidtil nydt tryk og i Brandts virksomhed. Disse medarbejdere vil blive ledige. De vil nyde godt af de såkaldte goder, som man tilbyder arbejdsløse. Det vil være sært, om de ikke bliver lidt bitre. De har pludselig fået Brandts formueskatteproblemer ind på livet på en måde, som ingen – ej heller folketingsmedlemmer – nogen sinde har drømt om. De kan ikke forstå, at Brandt nedlægger sin virksomhed for at klare sine formueskatteproblemer.

Hvis Brandt havde held til at gennemføre en styret lukning, ville han meget vel ikke have 14 men 5–6 mill. kr. til rådighed, når den sidste medarbejder var fyret.

Så kunne han købe statsgældsbeviser og modtage et stort afkast heraf: 18–19 pct. Det vides, at renten er så høj, bl. a. fordi vort erhvervsliv har det så skidt.

Keine Hexerei nur Behändigkeit. Nu har Brandt fået løst sine formueskatteproblemer. Han har en mindre nominal formue, men et stort afkast. Han kunne egentlig klare sig for 140.000 kr. om året. Nu får han 1 mill. kr., som han ikke har brug for. Hans skat vil blive ca. 730.000 kr. Så har han lidt over en kvart mill. kr. tilbage til forbrug. Han vil være lidt tvivlrådig med hensyn til, hvad han skal bruge alle disse penge til. Indtil nu har han kun brugt 50.000 kr. om året. Han er for klog en forretningsmand til at sætte dem i banken eller sparekassen. Han ved jo, at inflation og skat medfører, at han vil få en negativ rente. Brandt er tvivlrådig.

Brandt kan eller vil ikke sælge. Heller ikke likvidere. Det er jo en sund virksomhed. Den skal